

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2022 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Michalska

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 stycznia 2022 r. w Warszawie
sprawy H. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w W.

o wysokość podstawy wymiaru składek

przy udziale zainteresowanej D. N.

na skutek odwołania H. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 24 października 2018 r., nr (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustala wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne H. Z. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) – D. N. na kwotę 1000 zł brutto (słownie: tysiąc złotych) miesięcznie;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. na rzecz H. Z. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII U 471/19

UZASADNIENIE

H. Z. w dniu 26 listopada 2018 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 24 października 2018 r. nr (...). Odwołująca wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie, że podlegała ubezpieczeniom społecznym w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ rentowy oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska odwołująca wskazała, że organ rentowy stwierdził, że nie podlega ona ubezpieczeniom społecznym w okresie od 1 czerwca 2000 r. do 30 listopada 2004 r. i wobec braku możliwości ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne postępowanie umorzył. W ocenie odwołującej organ rentowy nie ustalił okoliczności mogących doprowadzić do stwierdzenia, że ubezpieczona nie podlega ubezpieczeniom społecznym w okresie objętym zaskarżoną decyzją. Organ rentowy zakwestionował dokumenty przedłożone przez odwołującą w postaci PIT-11, które w ocenie organu rentowego nie mogą być podstawą do sporządzenia imiennych raportów miesięcznych. Odwołująca podkreśliła, że dostarczyła organowi rentowemu dokumentację dotyczącą

jej zatrudnienia, umowę o pracę i świadectwo pracy. Odwołująca ponadto podniosła, że postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie sygn. akt VI P 146/08 z dnia 18 lutego 2008 r. przekazano do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. sprawę z powództwa H. Z. przeciwko D. N. o zobowiązanie D. N. o dopełnienie obowiązków pracodawcy poprzez zgłoszenie H. Z. do obowiązkowego ubezpieczenia społecznego i złożenia zaległych comiesięcznych rozliczeń za okres zatrudnienia H. Z. w okresie od 1 czerwca 2000 r. do 30 listopada 2004 r. Odwołująca zaznaczyła do chwili obecnej sprawa ta nie została wyjaśniona i zakończona przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Ponadto w dniu 6 maja 2005 r. H. Z. złożyła zawiadomienie o przestępstwie do Prokuratury Rejonowej W. (...) w W. przeciwko D. N., wskutek czego D. N. została skazana prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie IV Wydział Karny sygn. akt IV K 1996/06 za naruszenie praw pracowniczych w postaci nie zgłoszenia odwołującej do ubezpieczeń i odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne w spornym okresie. W konkluzji odwołująca wskazała, że zaskarżona decyzja organu rentowego została wydana w oparciu o niewłaściwie ustalony stan faktyczny, w sposób lakoniczny i powierzchowny (odwołanie, k. 3 – 5 a.s.).

W odpowiedzi na powyższe odwołanie **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że zaskarżoną decyzją z 24 października 2018 r. nr (...) umorzył postępowanie w sprawie wysokości podstawy wymiaru składek H. Z. z tytułu zatrudnienia w płatnika składek (...) D. N.. W ocenie organu rentowego zarzuty przedstawione w odwołaniu są niezasadne i pozostają bez wpływu na prawidłowość zaskarżonego rozstrzygnięcia. W dalszej części uzasadnienia odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że w toku postępowania nie uzyskał dokumentów pozwalających na przypisanie konkretnych kwot wynagrodzenia do danego miesiąca. Informacja o przychodzie rocznym uzyskana z Urzędu Skarbowego nie wskazuje, kiedy poszczególne kwoty wynagrodzenia były wypłacane. Z dołączonej do odwołania umowy o pracę wynika jednoznacznie, że oprócz wynagrodzenia zasadniczego odwołującej przysługiwały premie. Brak jest informacji, kiedy premie były wypłacane i w jakiej wysokości (odpowiedź na odwołanie, k. 18-19 a.s.).

Pismem procesowym z dnia 25 lipca 2019 r. pełnomocnik odwołującej dokonał sprostowania odwołania w ten sposób, że wniósł o ustalenie postawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w okresie zatrudnienia odwołującej u pracodawcy D. N. zgodnie z zawartą umową o pracę (pismo procesowe z 25 lipca 2019 r., k. 29-29v. a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. Z. w okresie od 1 czerwca 2000 r. do 30 listopada 2004 r. była zatrudniona w (...) (...) D. N. w W. przy ul. (...) na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pracownika bufetu (świadectwo pracy z dnia 2 grudnia 2004 r., k. 7 a.s.).

H. Z. i (...) (...) D. N. realizowały stosunek pracy na podstawie zawartej w dniu 1 czerwca 2000 r. umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem w wysokości 1.000 zł brutto miesięcznie wraz z możliwością otrzymania nagrody bez określenia jej wysokości (umowa o pracę z dnia 1 czerwca 2000 r., k. 6 a.s.).

W 2000 r. przychód H. Z. z tytułu zatrudnienia ze stosunku pracy wyniósł 5.800 zł, w 2001 r. wyniósł 12.000 zł, w 2002 r. wyniósł 12.000 zł, w 2003 r. wyniósł 12.000 zł, w 2004 r. wyniósł 11.000 zł (PIT-11 za lata 2000-2004, k. 8-12 a.s., zeznania zainteresowanej D. N. – protokół z rozprawy z dnia 16 listopada 2021 r., k. 147-148 a.s.).

W okresie od 1 czerwca 2000 r. do 30 listopada 2004 r. H. Z. pracowała w bufecie przy ul. (...) w W. w Wyższej Szkole (...). Wynagrodzenie było wypłacane gotówką do ręki w kwotach około 800 zł (1.000 zł brutto). Premia była przyznawana w zależności od wysokości utargu, czasami w kwocie 100 zł, a czasami w kwocie 200 zł, kwoty te nie były pokwitowane za odbiorem. Odbiór wynagrodzenia także nie był kwitowany (zeznania odwołującej H. Z. – protokół z

rozprawy z dnia 19 lutego 2020 r., k. 56-57 a.s., zeznania świadka Z. R., k. 98 a.s., zeznania świadka S. Ź., k. 103 a.s., zeznania zainteresowanej D. N. – protokół z rozprawy z dnia 16 listopada 2021 r., k. 147-148 a.s.).

Pracodawca (...) (...) D. N. nie zgłaszał H. Z. do ubezpieczeń społecznych i nie odprowadzał składek (zeznania świadka Z. R., k. 98 a.s., zeznania świadka S. Ź., k. 103 a.s.).

W dniu 8 lipca 2005 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję stwierdzającą, że H. Z. z tytułu wykonywania pracy w (...) (...) D. N. podlega od dnia 1 czerwca 2000 r. do 30 listopada 2004 r. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym (decyzja ZUS z 8 lipca 2005 r. - nienumerowane karty a.r.).

W dniu 24 października 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. w zw. Z art. 83 ust. 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wydał decyzję nr (...), na mocy której umorzył postępowanie administracyjne w sprawie ustalenia wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne H. Z. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) (...) D. N.. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że H. Z. od dnia 1 czerwca 2000 r. do 30 listopada 2004 r. nie została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) (...) D. N.. Płatnik nie złożył również za ubezpieczoną miesięcznych imiennych raportów rozliczeniowych za cały okres zatrudnienia. W dniu 8 lipca 2005 r. (...) Oddział ZUS w W. wydał decyzję stwierdzającą, że H. Z. z tytułu wykonywania pracy w (...) (...) D. N. podlega od dnia 1 czerwca 2000 r. do 30 listopada 2004 r. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Na podstawie prawomocnej decyzji ZUS sporządził z urzędu dokumenty zgłoszeniowe, potwierdzające okres ubezpieczenia. Organ rentowy jest w posiadaniu wystawionych przez płatnika składek informacji o uzyskanych przez ubezpieczoną dochodach oraz o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy PIT-11 za lata 2000-2004. W toku postępowania organ rentowy nie uzyskał żadnych innych dokumentów potwierdzających wysokość przychodów uzyskanych przez ubezpieczoną z tytułu zatrudnienia u płatnika składek, a stanowiących podstawę wymiaru składek w każdym miesiącu podlegania ubezpieczeniom. Organ rentowy uznał, że dokumenty PIT-11 nie mogą być podstawą do sporządzenia imiennych raportów miesięcznych, gdyż na druku tym nie jest wykazany przychód ze stosunku pracy, stanowiący podstawę wymiaru składek, tylko dochód podlegający opodatkowaniu. Organ rentowy zwrócił się do płatnika składek o złożenie dokumentów rozliczeniowych za ubezpieczoną. Płatnik składek nie złożył żądanych przez organ rentowy dokumentów (decyzja ZUS z 24 października 2018 r. - nienumerowane karty a.r.).

H. Z. złożyła odwołanie od w/w decyzji (odwołanie, k. 3 – 5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, obejmujący dowody z dokumentów, zeznań świadków Z. R. i S. Ź. oraz odwołującej H. Z. i zainteresowanej D. N..

Z. świadków Z. R. i S. Ź. Sąd ocenił jako wiarygodne albowiem miały one odzwierciedlenie w przedłożonych dokumentach, były ze sobą spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniały. Podobnie Sąd ocenił jako wiarygodne zeznania odwołującej H. Z. i zainteresowanej D. N., gdyż ich zeznania również były spójne z zeznaniami świadków w zakresie wysokości wynagrodzenia odwołującej w spornym okresie, które wynosiło 1.000 zł brutto miesięcznie zgodnie z zawartą umową o pracę. Sąd pominął złożone przez organ rentowy wydruki z raportów rozliczeniowych ZUS RCA za lata 2000-2004, które złożyła w ZUS w sierpniu 2021r. D. N., bowiem kwoty wykazywanych podstaw wymiaru składek wynikające z tych raportów różnią się wysokością z kwotami, które zostały wykazane dokumentami PIT-11 za ten okres, a także z kwotą wynikającą z umowy o pracę z 1 czerwca 2000r., a ponadto pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadków oraz odwołującej. Sąd w tym zakresie przyjął więc kwotę podstawy wymiaru składek wynikającą z umowy o pracę z dnia 1 czerwca 2000 r.

Strony nie wносиły o uzupełnienie materiału dowodowego, a Sąd uznał, iż jest on wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie H. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 24 października 2018 r.nr (...) zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności, Sąd zważył, że organ rentowy nie zakwestionował faktu wykonywania pracy przez odwołującą w wymiarze pełnego etatu na rzecz płatnika składek (...) (...) D. N. w spornym okresie od dnia 1 czerwca 2000 r. do 30 listopada 2004 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w zaskarżonej decyzji dokonując umorzenia postępowania zakwestionował możliwość ustalenia podstawy wymiaru składek ubezpieczonej na poziomie wynagrodzenia umówionego przez strony w mowie o pracę na kwotę 1.000,00 zł brutto.

Był to skutek przeprowadzonego przez organ rentowy porządkowania konta ubezpieczonej w związku z brakiem dokumentów rozliczeniowych ZUS RCA/RSA za cały okres zatrudnienia. Organ rentowy zobowiązał płatnika składek do złożenia brakujących dokumentów, jednakże nie uzyskał żadnych dokumentów potwierdzających wysokość miesięcznych przychodów stanowiących podstawę wymiaru składki, wobec tego na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. umorzył postępowanie w sprawie. Zgodnie z przepisem art. 105 § 1 k.p.a. gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części. W ocenie Sądu Okręgowego w okolicznościach przedmiotowej sprawy taka sytuacja nie miała miejsca.

Zgodnie z § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 2017 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych dla każdego ubezpieczonego, którego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe stanowi przychód, w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, płatnik składek w raporcie lub imiennym raporcie miesięcznym korygującym, oraz w deklaracji i deklaracji rozliczeniowej korygującej, uwzględnia należne składki na ubezpieczenia społeczne od wszystkich dokonanych lub postawionych do dyspozycji ubezpieczonego wypłat – od pierwszego do ostatniego dnia miesiąca kalendarzowego, którego deklaracja dotyczy – stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, z uwzględnieniem ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ustawy.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest ograniczony do kwestionowania faktu wypłacenia wynagrodzenia we wskazanej kwocie, lecz może też ustalić stosunek ubezpieczenia społecznego na ściśle określonych warunkach. Potwierdził to wyraźnie Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 kwietnia 2005r. (II UZP 2/05), w której stwierdził, że w ramach art. 41 ust. 12 i 13 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych Zakład Ubezpieczeń Społecznych może zakwestionować wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że zostało wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa (art. 58 k.c.).

Ocena wysokości wynagrodzenia umówionego przez strony stosunku pracy powstaje także na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych, w którym ustalenie podstawy wymiaru składki z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy oparte jest na zasadzie określonej w art. 6 ust. 1 i art. 18 ust. 1 w związku z art. 20 ust. 1 i art. 4 pkt 9, z zastrzeżeniem art. 18 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z tymi przepisami, podstawą składki jest przychód, o którym mowa w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych, a więc wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne, a w szczególności wynagrodzenie zasadnicze, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty i wszelkie inne kwoty, niezależnie od tego, czy ich wysokość została ustalona z góry, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych, na co wskazuje art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012r. poz. 361 ze zm.). Z tego względu dla ustalenia wysokości składek znaczenie decydujące i wyłączne ma fakt dokonania wypłaty wynagrodzenia w określonej wysokości. Należy jednak pamiętać, że umowa o pracę wywołuje skutki nie tylko bezpośrednie, dotyczące wprost wzajemnych relacji między pracownikiem i pracodawcą, lecz także dalsze, pośrednie, w tym w dziedzinie ubezpieczeń społecznych. Kształtuje ona bowiem stosunek ubezpieczenia społecznego, określa wysokość składki, a w konsekwencji prowadzi do uzyskania

odpowiednich świadczeń. W konsekwencji przepis art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym oraz przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1106 ze zm.) - musi być uzupełniony w ramach systemu prawnego stwierdzeniem, że podstawę wymiaru składki ubezpieczonego będącego pracownikiem stanowi wynagrodzenie godziwe, a więc należne, właściwe, odpowiednie, rzetelne, uczciwe i sprawiedliwe, zachowujące cechy ekwiwalentności do pracy. Ocena godziwości wynagrodzenia wymaga uwzględnienia okoliczności każdego konkretnego przypadku, a zwłaszcza rodzaju, ilości i jakości świadczonej pracy oraz wymaganych kwalifikacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1999 roku, I PKN 465/99). Takie rozumienie godziwości wynagrodzenia odpowiada kryteriom ustalania wysokości wynagrodzenia z art. 78 § 1 k.p., który nakazuje ustalenie wynagrodzenia za pracę tak, aby odpowiadało ono w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganym przy jej wykonywaniu, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że do oceny ekwiwalentności wynagrodzenia należy stosować wzorzec, który w najbardziej obiektywny sposób pozwoli ustalić poziom wynagrodzenia za pracę o zbliżonym lub takim samym charakterze, który będzie uwzględniał również warunki obrotu i życia społecznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014r. I UK 302/13). Stąd też zasadne jest wskazanie, że ustalenie wynagrodzenia powinno nastąpić nie w oderwaniu od zakresu obowiązków, lecz w powiązaniu z nim. Wynagrodzenie powinno być adekwatne do rodzaju, charakteru oraz intensywności pracy wykonywanej przez pracownika, jego kompetencji, jak również kondycji finansowej pracodawcy. Pamiętać jednak należy, że ingerencja Sądu w umówione przez strony stosunku pracy wynagrodzenie powinna mieć miejsce tylko w wypadku rażąco wysokiego pułapu wynagrodzenia za pracę w stosunku do okoliczności danego przypadku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009r., III UK 7/09).

Mając na względzie zaprezentowaną argumentację, Sąd w rozpatrywanej sprawie dokonał ustaleń faktycznych odnośnie wysokości wynagrodzenia ubezpieczonej. Po dokonaniu analizy zgromadzonych w sprawie dokumentów oraz zeznań świadków, odwołującej i zainteresowanej, Sąd stwierdził, że niezgodnie z prawem została wydana zaskarżona decyzja, a stanowisko odwołującej H. Z. było uzasadnione.

Stwierdzając powyższe, Sąd wziął pod uwagę okoliczności związane z zatrudnieniem H. Z. w firmie (...) D. N. w okresie od dnia 1 czerwca 2000 r. do 30 listopada 2004 r. Jak wynika z umowy o pracę z dnia 1 czerwca 2000 r. strony ustaliły wysokość wynagrodzenia H. Z. na kwotę 1.000 zł brutto plus premie. Sąd miał przy tym na uwadze, że taka kwota wynagrodzenia wynika również z deklaracji podatkowych PIT-11 za lata 2000-2004. Z dokumentów tych wynika, że w 2000 r. przychód H. Z. z tytułu zatrudnienia ze stosunku pracy wyniósł 5.800 zł, w 2001 r. wyniósł 12.000 zł, w 2002 r. wyniósł 12.000 zł, w 2003 r. wyniósł 12.000 zł, w 2004 r. wyniósł 11.000 zł. Biorąc pod uwagę okoliczność, że w deklaracji PIT-11 na którym widnieje pieczęć płatnika składek, stanowi to niewątpliwie potwierdzenie, że kwoty wynikające z powyższych deklaracji zostały odwołującej rzeczywiście wypłacone, a mianowicie po 1.000 zł brutto miesięcznie. Również zeznania świadków Z. R. i S. Ź. potwierdzają powyższe okoliczności, bowiem każdy ze świadków przyznał, że wysokość wynagrodzenia zasadniczego odwołującej wynosiła 1.000 zł brutto miesięcznie. Okoliczności te zdaniem Sądu nie budziły wątpliwości, a dokumenty i zeznania świadków oraz odwołującej dodatkowo to potwierdzają.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydając zaskarżoną decyzję nie zakwestionował pracy wykonywanej przez ubezpieczoną, ale jeśli chodzi o jej wartość, to nie wycenił jej wcale. Konkludując, po dokonaniu analizy zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd Okręgowy przyjął, że wynagrodzenie za pracę H. Z. ustalone w umowie o pracę z dnia 1 czerwca 2000 r. na kwotę 1.000 zł brutto miesięcznie powinno stanowić wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Z kolei organ rentowy, który twierdził przeciwnie, nie dowiódł prawidłowości swego stanowiska, choć przypomnieć należy, że wydanie decyzji przez organ rentowy w postępowaniu administracyjnym nie zwalnia tego organu od udowodnienia przed sądem jej podstawy faktycznej, zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu wynikającą z przepisu art. 6 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2010r. w sprawie II UK 148/09, publik. LEX nr 577847).

Z tych też względów, w pkt 1 wyroku Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję ustalając, że wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne H. Z. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) (...) - D. N. na kwotę 1.000 zł brutto miesięcznie.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy orzekł w pkt 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 roku, poz. 265), według stanu obowiązującego w dacie wniesienia odwołania zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz H. Z. kwotę 180,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

(...)

M.P.